

Αθωνική

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΜΑΪΟΣ 2000 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 53 - ΔΡΧ. 250

Πολιτεία

ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ Νεκρῶν Προσοκῶμεν

Πιστεύουμε στην Άνάστασι, γιατί ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀναστήθηκε, πάτησε “θανάτω” τόν θάνατο. Προσοκοῦμε τήν Άνάστασι. Ξέρουμε ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ ἐκμηδένισε τή δύναμι τοῦ θανάτου. Ὁ θάνατος δέν ἀποτελεῖ πιά τό ἀπελπισμένο τέλος τοῦ ἀνθρώπου καί τήν καταστροφή τοῦ σύμπαντος...

Οταν βαπτίζομαστε στό ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, βαπτίζομαστε στόν θάνατο τοῦ Χριστοῦ καί ἀπό ἐκεῖνη τή στιγμή συμμετέχουμε στή ζωή Του πού βγήκε ἀπό τόν τάφο. Κοινωνοῦμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του, πού εἶναι ἡ τροφή τῆς ἀθανασίας, τῆς αἰωνιότητος. Ἐχουμε ἔτσι μέσα μας τή βεβαιότητα τῆς συμμετοχῆς στήν αἰώνια ζωή. Ὅλη ἡ Χριστιανική ζωή, ἡ ὑπαρξί μας “ἐν Χριστῶ” σταθμίζεται, μετρίεται, μέ αὐτές τίς ἐνεργεῖες μας πού μᾶς φέρνουν σέ ἀμεση κοινωνία μέ τόν “νέο αἰῶνα” τῆς Θείας Βασιλείας, ἐνῶ ἀκόμα ζοῦμε ἐδῶ, σ’ αὐτή τή γῆ, ὅπου ὁ θάνατος εἶναι τό ἀναπόφευκτο μερίδιό μας.

Αλλά αὐτή ἡ ζωή ἀνάμεσα στήν Άνάστασι τοῦ Χριστοῦ καί στήν ἡμέρα τῆς κοινῆς ἀναστάσεως δέν εἶναι ἡ ζωή κατὰ τό Μεγάλο Σάββατο; Δέν εἶναι ἡ προσδοκία, τό θεμελιώδες καί οὐσιαστικό μέρος τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς καί ἐμπειρίας μας; Ὅλοι μας περιμένουμε... Περιμένουμε μέ ἀγάπη, ἐλπίδα καί πίστι. Καί αὐτή ἡ ἀναμονή, ἡ προσδοκία γιά τόν ἐρχομό τῆς ἀναστάσεως καί τῆς ζωῆς τοῦ “κόσμου τούτου”, τῆς ζωῆς πού “κέκρυπται σὺν τῶ Χριστῶ” (Κολ. 3, 3-4), αὐτή ἡ αὐξανόμενη προσδοκία “ἐν ἀγάπῃ καί βεβαιότητι”, εἶναι τό δικό μας Μεγάλο Σάββατο. “Σιγησάτω πᾶσα σάρξ βρωτεία, καί στήτω μετὰ φόβου καί τρόμου, καί μηδέν γῆϊνον ἐν ἑαυτῇ λογιζέσθω...” ψέλνουμε ἀντί τοῦ Χερουβικῆ ὕμνου στή Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Σιγά - σιγά καθετί σ’ αὐτό τόν κόσμο διαπερνιέται ἀπό τό φῶς πού ἐρχεται ἀπό ἐκεῖ πού προσδοκοῦμε. Τό “εἶδωλο τοῦ κόσμου τούτου” περνάει, χάνεται καί αὐτή ἡ ἀφθορη ζωή “ἐν Χριστῶ” γίνεται ἡ μεγίστη καί ὀριστική ἀξία μας.

Κάθε χρόνο τό Μεγάλο Σάββατο, μετὰ τή Θεία Λειτουργία, περιμένουμε τή νύχτα τῆς Ἀναστάσεως καί τό πλήρωμα τῆς Πασχαλινῆς εὐφροσύνης. Ξέρουμε ὅτι ὥρα μέ τήν ὥρα ἐρχεται αὐτή ἡ νύχτα καί ὅμως πόσο ἀργό μᾶς φαίνεται αὐτό τό πλησίασμα, πόσο μακριά καί ἀτέλειωτη εἶναι τούτη ἡ ἡμέρα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου! Ἄλλ’ ὅμως αὐτή ἡ σιγή, ἡ θαυμαστή ἠσυχία τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, δέν εἶναι τό καλύτερο σύμβολο τῆς ζωῆς μας σ’ αὐτό τόν κόσμο; Δέν εἶναι ἡ ζωή μας ἐδῶ στή γῆ μία συνεχῆς ἀναμονή; Δέν βρισκόμαστε πάντοτε στήν “ἐνδιάμεση ἡμέρα” περιμένοντας τό Πάσχα τοῦ Κυρίου, προετοιμάζοντας τόν ἑαυτό μας γιά τήν ἀνέσπερη ἡμέρα τῆς Βασιλείας Του;

Ἀλέξανδρος Σμέμαι

✘ Χριστέ μου, βοήθησέ με νά Σέ ἀγαπῶ περισσότερο, περισσότερο καί περισσότερο. Νά σε ἀγαπῶ περισσότερο ἀπό τόν ἑαυτό μου, περισσότερο ἀπό ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καί νά μήν χορταίνω νά Σέ ἀγαπῶ.

✘ Ἡ ταπείνωση εἶναι ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ ταπείνωση μᾶς βοηθᾷ νά κερδίσουμε τά

πάντα.

✘ Δέν θέλει ὁ Θεός νά χαθῆ κανεῖς ἄνθρωπος. Καί νά μή θέλῃ ὁ ἄνθρωπος, ὁ Θεός τοῦ δίνει εὐκαιρίες νά σωθῆ.

✘ Στίς προσευχές μας, τό καλύτερο εἶναι νά ζητοῦμε ἀπό τόν Θεό νά γίνεται τό θέλημά Του. Αὐτό εἶναι τό πιό ὠραῖο, τό πιό ὠφέλιμο. Δέν ὑπάρχει φόβος νά πάθουμε ζημιά. “Νά μήν γίνῃ τό δικό μου θέλημα Θεέ μου, ἀλλά τό δικό Σου”. Καί ἔτσι δέν ὑπάρχει κίνδυνος νά πάθουμε τίποτα.

✘ Ὅ, τι θέλει ὁ λαός, τό κάνει ὁ Θεός.
Ὅ, τι θέλει ὁ λαός, τό θέλει κι ὁ Θεός.

✘ Τζάμπα εἶναι ἡ ἀγάπη. Οὔτε πληρώνουμε, οὔτε νά πάμε ταξίδι, οὔτε νά κόψουμε εισητήριο. Ἡ ἀγάπη εἶναι τζάμπα. Ἡ ἀγάπη εἶναι δωρεά.

✘ Τίποτε δέν ἐτίμησε ὁ Θεός, ὅσο ἐτίμησε τόν ἄνθρωπο.
✘ Τίποτε δέν ἀγάπησε ὁ Θεός, ὅσο ἀγάπησε τόν ἄνθρωπο. Ὁ Θεός εἶναι φιλόανθρωπος, ἀφοῦ ἔγινε ἄνθρωπος γιά νά σώση τόν ἄνθρωπο. Δέν ἔγινε ἄγγελος, γιά νά σώση τόν ἐκπεσόντα Ἄγγελο, πού ἔγινε Διάβολος.

✘ Ὁ Θεός, ὅ, τι θέλει νά στείλῃ, θά τό στείλῃ. Ἐ, νά ποῦμε νά στείλῃ ὁ Θεός καλά στόν κόσμο. Δηλαδή, ἀγιοςύνη καί ἀγάπη.

✘ Ὁ Θεός δίνει στόν ἄνθρωπο, ὅ, τι θέλει ὁ ἄνθρωπος.
✘ Ἄν θέλῃ καλό, τοῦ δίνει καλό. Ἄν θέλῃ κακό, δέν τοῦ τό δίνει, τόν ἀφήνει νά τό πάρῃ ὁ ἄνθρωπος. Γιατί ὁ Θεός δέν δίνει κακό.

✘ Πρέπει νά ἔχουμε κρυφή πολιτεία, γιατί τήν φανερή τήν κλέβει ὁ Διάβολος.

✘ Δέν ὑπάρχει μέτρο στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Οὔτε στό ἔλεός Του. Οὔτε στήν εὐσπλαχνία Του.

✘ Ὅταν ὁ Θεός ἐπιτρέψῃ ν’ ἀρρωστήσουμε καί ὑπομένουμε γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὠραῖο. Ὁ πόνος εἶναι ὠραῖος. Μᾶς βοηθᾷ. Ἀλλά νά ἔχουμε ὑπομονή.

✘ Κάθε τι ὠραῖο τό νοιώθει κανεῖς ὅταν τό ζῆσῃ. Τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέν μπορούμε νά τήν νοιώσουμε, ἂν δέν τήν ζήσουμε.

Γέρων Εὐμένιος

Ένας Κρυφός

Στις 23 Μαΐου του έτους 1999, ημέρα Κυριακή, απέδημησε προς Κύριον ο π. **ΕΥΜΕΝΙΟΣ ΣΑΡΙΔΑΚΗΣ**.

Ο π. Ευμένιος γεννήθηκε την 1-1-1931 στο χωριό Αιθιά του Νομού Ήρακλείου Κρήτης. Ήταν τό τελευταίο παιδί μίας πτωχῆς καί πολυμελοῦς οἰκογενείας.

Όπως ἔλεγε ὁ Παππούλης, ἕνα βράδυ πού καθότανε στό τζάκι, εἶδε ἕνα λαμπρό φῶς νά μπαίνει μέσα στό σῶμα του ἀπό τό στόμα του. Ἀμέσως εἶπε στήν ἀδελφή του Εὐγενία: "Ἐγώ θά γίνω Μοναχός". Καί πράγματι ἐγινε Μοναχός στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νικήτα Κρήτης.

Ἀργότερα ἤρθε στό Νοσοκομεῖο Λοιμωδῶν, στήν Ἁγία Βαρβάρα, στό Αἰγάλεω. Ἐκεῖ ὑπηρετήσε καί φρόντισε μέ πάρα πολύ ἐνδιαφέρον καί περισσή ἀγάπη ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς καί ἰδιαίτερα τόν ἀγιώτατο π. Νικηφόρο, ὁ ὁποῖος ἦταν τελείως ἀνάπηρος, κατάκοιτος καί ἀόμματος.

Μετά ἀπό χρόνια, ἐγινε Ἱερεὺς ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Κρήτης κ. Τιμόθεο, στήν Ἱ. Μ. Καλυβιανῆς.

Ὡς Ἱερεὺς πλέον, ἀπό τό Ἐκκλησάκι τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων ἀλλά καί ἀπό τό κελλάκι του, ἀνάπαυε καί παρηγοροῦσε πάρα πολλές ψυχές ἀπό ὅλη τήν Ἀθήνα, ἀπό ὅλη τήν Ἑλλάδα, ἀκόμη καί ἀπό τό ἔξωτερικό.

Στήν λατρευτική του ζωὴ ἦταν ἀκούραστος, ἀκριβῆς, ὑποδειγματικός, διακριτικός καί διορατικός Πνευματικός. Στό πετραχίλι του προσέτρεχαν ἄνθρωποι λαϊκοί, Μοναχοί, Ἱερεῖς, ἀκόμη καί Ἀρχιερεῖς.

Στήν πνευματική του ζωὴ ἦταν ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς, τῆς ἐσωτερικῆς, καρδιακῆς καί ἀδιαλείπτου προσευχῆς, τῆς ὑπακοῆς, ἀφανῆς νηστευτῆς, ἀγωνιστῆς πραγματικός καί μέγανος.

Στήν προσωπική του ζωὴ ἦταν ἄνετος, ἀρχοντικός, γελαστός, ἀφιλοκατήγορος, πολύ ἐλεῆμων καί φιλόστοργος Πατήρ.

Σεβόταν καί ἀγαποῦσε τοὺς ἐκκλησιαστικούς καί πολιτικούς Ἀρχοντες καί προσευχόταν γι' αὐτούς.

Ἁγιος...

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ ἀρρώστια τοῦ ζαχάρου καί ἡ ἀνεπάρκεια τῶν νεφρῶν τόν καθήλωσαν στό κρεβάτι τοῦ πόνου γιά περισσότερο ἀπό δύο χρόνια.

Ἡ ὑπομονὴ του ἦταν μεγάλη. Ἡ καρτερία του μεγαλῦτερη. Ἡ ἀγάπη του ὅμως γιά τοὺς ἀνθρώπους, ἀκόμη μεγαλύτερη. Γι' αὐτὸ δεχόταν κοντά του ὅλους ἀνεξαιρέτως καί τοὺς παρηγοροῦσε μέχρι τὴν τελευταία του στιγμή.

Όμως ὁ Κύριος, ὅπως προείπαμε, τὸν κάλεσε κοντά Του καί ἄφησε σέ μᾶς, πού τόν γνωρίσαμε, τόν ζήσαμε ἀπὸ κοντά καί τόν ἀγαπήσαμε, μία θλίψη καί ἕνα κενό, ἀλλὰ καί μία χαρὰ καί μία παρηγορία, ὅτι θά τὸν ἔχουμε, στοὺς Οὐρανοὺς πλέον, πρεσβευτὴ καί διάπυρο εὐχέτη πρὸς τὸν Κύριο γιά τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐπίσης μᾶς ἄφησε ὡς διαθήκη κάποια ἀπὸ τὰ πολύτιμα λόγια του, ἀπὸ τὴν ἀπεριόριστη πηγὴ τῆς σοφίας του.

Ἐλεγε ὁ Παππούλης γιά τὴν **ἀγάπη τοῦ Θεοῦ**:

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μᾶς χρειάζεται. Κι ὅταν ἀγαποῦμε τὸν Θεό, ἀγαποῦμε καί τὸν πλησίον. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶναι ἡ πηγὴ ἀπ' ὅπου ὅλα πηγάζουν... Ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν Θεό, ὑποχρεωτικά θά ἀγαπᾷ καί τοὺς ἀνθρώπους, δέν μπορεῖ... ὑποχρεωτικά θά γίνῃ αὐτό. Εἶπε ἕνας ἅγιος Πατέρας, "ἀγάπα καί κάνε ὅ,τι θέλεις".

Καί τό εἶπε αὐτό ὁ ἅγιος Πατέρας, ἐπειδὴ ὅταν ἀγαπᾷς δέν μπορεῖς νά κάνῃς κακό...

Ἀγάπα καί κάνε ὅ,τι θέλεις. Ἀμα ἀγαπᾷς, ὑποχρεωτικά θά κάνῃς τό καλό...

Ὁ Θεός δίνει στόν ἄνθρωπο ὅ,τι θέλει ὁ ἄνθρωπος. Ἄν θέλει τό καλό, τοῦ δίνει καλό. Ἄν θέλει κακό, δέν τοῦ τό δίνει, τὸν ἀφήνει νά τό πάρῃ μόνος του. Γιατί ὁ Θεός δέν δίνει κακό.

Ἀπαντώντας σέ ἐρώτησι ἐάν ἀήτηρησι τῶν ἐντολῶν κουράζει τὴν ψυχὴ μαζί μέ τό σῶμα, γιὰτί ὅποσδήποτε ἔχει κάποιο κό-

πο, ὁ Παππούλης εἶπε:

Χωρίς τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅλα γενικῶς μᾶς φαίνονται πολύ δύσκολα. Μέ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅλα εἶναι εὐ-

Ἐ Φ υ γ ε

κολα, γιατί τὰ ἐνεργεῖ ὁ Θεός. Εἶναι μέσα ὁ Θεός καί τὰ ἐνεργεῖ. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Ὁλόκληρη ἡ Ἁγία Τριάδα εἶναι μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. “Ὁ ἀγαπῶν ἐμέ, καί τόν Λόγον μου τηρεῖ. Καί ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσῃ αὐτόν καί πρὸς αὐτόν ἐλευσώμεθα, καί μονήν παρ’ αὐτῶ ποιήσωμεν”. Γίνεται ἡ καρδιά τοῦ ἀληθινοῦ Χριστιανοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, ὁ θρόνος τῆς Ἁγίας Τριάδος! Μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου πού ἀγαπᾷ τόν Θεό κάθεται ὁλόκληρη ἡ Ἁγία Τριάδα, εἶναι ἐνθρονισμένη ὁλόκληρη ἡ Ἁγία Τριάδα!

Μιλώντας κάποια φορά γιά τήν **ταπεινώσι**, ἔλεγε:

Ἡ ταπεινώσι εἶναι ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ. Χωρίς ταπεινώσι, κάποιος χάρισμα, δταν δέν ἔχουμε ταπεινώσι, φεύγει. Ἡ ταπεινώσι μᾶς βοηθᾷ νά κερδίσουμε τὰ πάντα. “Ὁ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται”. Ταπεινώσι εἶναι ἡ πύλη τοῦ Οὐρανοῦ. Μέ τήν ταπεινώσι, μπορεί νά μᾶς σώσῃ ὁ Θεός εὐκόλα. Ἡ ταπεινώσι εἶναι μεγάλο πρᾶγμα, ἀπέραντο. Ἡ ταπεινώσι πηγάζει ἀπό τήν ἀγάπη. Χωρίς ἀγάπη, δέν μπορούμε νά ἔχουμε ταπεινώσι. Ὅλα ὁδηγοῦνται ἀπό τήν ἀγάπη. Καί ἡ ταπεινώσι, καί ὅλα γενικά. Ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ρώτησαν κάποτε τόν Παππούλη γιά τήν **μετά θάνατον ζωή** καί τοῦ εἶπαν: “Τί γίνεται δταν κλείσῃ ἡ θύρα τῆς Βασιλείας καί μερικοί μένουν ἔξω καί ὁ Κύριος τούς πῆ “δέν σᾶς γνωρίζω”; Ἐκεῖνος ἀπάντησε:

- Ὅταν ὁ Κύριος δέν μᾶς γνωρίζει ἐδῶ, στήν γῆ, σ’ αὐτήν τήν ζωή, πῶς θά μᾶς γνωρίσῃ στήν ἄλλη; Ἐδῶ πρέπει νά μᾶς δῆ.

“ Ὁ πατέρας ἡ ἡ μητέρα πού θά βλέπουν ὅτι τό παιδί τους ἔμεινε ἔξω δέν λυποῦνται”;

-Τίποτα, καμμιά λύπη δέν αισθάνονται. Κανέναν πόνον. Γιατί ἐδῶ λέει “οὐ λύπη, οὐ στεναγμός. Καμμιά λύπη δέν θά ὑπάρχη. Οὔτε ὁ πατέρας γιά τό παιδί, οὔτε ὁ ἀδελφός γιά τόν ἀδελφό. Γιατί ὁ Θεός θά ἔχῃ ἐξαλείψει τήν λύπη καί πᾶν δάκρυ καί στεναγμόν.

Λύπη δέν ὑπάρχει σ’ αὐτόν τόν κόσμο, οὔτε πόνος, οὔτε δάκρυ. Μία αἰώνιος χαρά. Μία αἰώνιος ἀγαλλίασις. Μία αἰώνιος Χάρις θά ὑπάρχη στόν κόσμο αὐτόν. Οὔτε ὁ πατέρας γιά τό παιδί, οὔτε τό παιδί γιά τόν πατέρα δέν θά λυπάται. Στήν πραγματικότητα, ἔτσι θά εἶναι. Ἀλλοίως δέν θά ἔλεγε “ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός”.

Κάποτε πού ἦταν ἀρκετό καιρό στό Νοσοκομεῖο, ἀνήμερα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου λέει σ’ ἕνα πνευματικό του παιδί νά πᾶνε νά ἐκκλησιαστοῦν στόν Ναό τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν. Στή συνέχεια πῆγαν καί προσκύνησαν στή Μονή Πεντέλης καί στόν ἅγιο Παντελεήμονα στή Νέα Πεντέλη. Μετά ζήτησε ἀπό τό πνευματικό του παιδί νά πᾶνε καί στήν λίμνη τοῦ Μαραθῶνος.

Ἐκεῖ, μπροστά στήν λίμνη, διακριτικά ὁ Παππούλης ἔλεγε διάφορες εὐχές καί σταύρωνε τήν λίμνη λέγοντας “νά πληθύνουν τὰ νερά της καί νά ξεχειλίσῃ ἀπό νερό”.

Σέ λίγες ἡμέρες ἄρχισε νά βρέχῃ καταρακτωδῶς. Ἄς σημειωθῆ ὅτι ἦταν ἡ ἐποχή τῆς ἀνομβρίας στήν χώρα μας καί ἡ Πολιτεία σκεπτόταν νά μᾶς φέρῃ νερό μέ ὑδροφόρες ἀπό ἄλλες περιοχές!

Τέτοια ἦταν ἡ ἀγάπη τοῦ Παππούλη γιά τούς ἀνθρώπους, πού - ἐνῶ ὅλοι μας σκεπτόμασταν τί νά ψωνίσουμε γιά νά φᾶμε, καί νά πιούμε τήν ἄλλη ἡμέρα, ἐκεῖνος, ἄρρωστος ὢν, βγήκε ἀπό τό Νοσοκομεῖο νά πᾶ νά εὐλογῆσῃ τήν λίμνη νά γεμίσῃ ἀπό νερά, γιά νά μή διψᾶσουν τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ εὐχή του νά μᾶς συνοδεύῃ ὅλους.

ἈΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Ἐνας Καλόγερος εἶχε ἀδελφό στόν κόσμο φτωχό οἰκογενειάρχη. Τόν λυπόταν πού βασανίζοταν καί τόν βοηθοῦσε ἀπό τὰ λίγα πού κέρδιζε ἀπό τό ἐργόχειρό του. Μά, ὅσο πιά πολύ τοῦ ἔδινε, τόσο ἐκεῖνος καί τὰ παιδιά του ὑπέφεραν ἀπό πείνα καί στέρησι.

Στενοχωρημένος ὁ Καλόγερος, γύρεψε τή συμβουλή κάποιου πνευματικοῦ Γέροντα.

- Ἄν θέλῃς νά μ’ ἀκούσῃς, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, πᾶψε νά τόν ἐλεῆς. Ὅταν ξαναέλθῃ νά σοῦ ζητήσῃ, πές του: Ἐγώ, ἀδελφέ μου, δταν εἶχα σοῦ ἔδιναι, τώρα ὅμως βρέθηκα σέ ἀνάγκη. Βοήθησέ με καί σύ ἀπό τήν δουλειά σου. Ἄν σοῦ φέρῃ τίποτε, δώσε το ἐλεημοσύνη σέ φτωχό ἢ ἄρρωστο καί ζήτησέ του νά προσεύχεται γιά τόν ἀδελφό σου.

Ὁ Καλόγερος ἔκανε, ὅπως ἀκριβῶς τόν συμβούλεψε ὁ Γέροντας. Ὁ κοσμικός τότε ἔφυγε στενοχωρημένος μέν, ἀλλ’ ἀποφασισμένος νά βρῆ δουλειά γιά νά θρέψῃ τόν ἑαυτό του καί τὰ παιδιά του, ἀφοῦ δέν περίμενε πιά ἀπό κανένα βοήθεια.

Τήν πρώτη ἡμέρα πού κέρδισε λίγα χρήματα, ἀγόρασε ἕνα λάχανο καί τό πῆγε στόν ἀδελφό του τόν Καλόγερο. Ἐκεῖνος πάλι τό ἔδωσε σ’ ἕνα φτωχό Ἐρημίτη καί τόν παρακάλεσε νά κάνῃ προσευχή γιά τόν ἀδελφό του.

Ὑστερα ἀπό λίγες ἡμέρες ὁ κοσμικός ἔφερε περισσότερα λαχανικά στόν Καλόγερο. Ἐκεῖνος πάλι τὰ μοίρασε ἐλεημοσύνη.

Μία ἡμέρα ἀνέβηκε ὁ κοσμικός στή Σκήτη φέρνοντας μαζί του ἕνα ζωοφορτωμένο μέ διάφορα τρόφιμα, ψάρια, ὀπωρικά καί κρασί ἀκόμα. Ὁ Καλόγερος τόν πῆρε μαζί του καί τὰ μοίρασαν ὅλα στούς φτωχοῦς Ἐρημίτες. Αὐτοί πάλι εὐχήθηκαν μ’ ὅλη τους τήν καρδιά τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στό σπίτι τοῦ δωρητῆ.

Σάν ἐτομᾶστηκε ὁ ἀδελφός του νά γυρίσῃ σπίτι του, ὁ Καλόγερος δοκιμαστικά τόν ρώτησε:

- Μήπως θέλεις νά σοῦ δώσω λίγα ψωμιά;

- Ὁχι, ὄχι, πρὸς Θεοῦ, ἀποκρήθηκε ἐκεῖνος.

Ὅσο καιρό ἐπαίρνα βοήθεια ἀπό σένα, φωτιά ἔμπαινε στό σπίτι μου καί τὰ κατέστρεφε ὅλα. Ἄφ’ ὅτου ἐπαῖσα νά σοῦ ζητῶ κι ἄρχισα ἐγώ ὁ ἴδιος νά δίνω, μπῆκε στό σπιτικό μου ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Καλόγερος πῆγε στόν ἅγιο Γέροντα, πού τόν εἶχε συμβουλέψει καί τοῦ τὰ εἶπε ὅλα.

- Τό ἔργο τοῦ Μοναχοῦ, παιδί μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, εἶναι πράγματι φωτιά καί τὰ καίει ὅλα. Ἡ προσευχή του ὅμως φέρνει τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ σ’ ὅποιο σπίτι μπῆ.

ΑΛΗΘΩΣ

ΑΝΕΣΤΗ Ο ΚΥΡΙΟΣ!

Εις τήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἐπί ἡγουμενίας τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σεραφεῖμ, τό ἔτος 1935, τό Ἅγιο Πάσχα ὅλοι οἱ Πατέρες καί Ἀδελφοί τῆς Μονῆς, 60 τόν ἀριθμόν, κατά τήν παράδοσι βγήκαν ἔξω στό προαύλιο νά

κάνουν τήν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μετά τό “Χριστός Ἀνέστη”, ὁ Καθηγούμενος Σεραφεῖμ εἶπε σέ ἕνα ἀπό τά πιό ἀγαθά, ἀπλά, ἀλλά καί πιστά γεροντάκια, τόν Ἀδελφό τῆς Μονῆς καί πρόθυμο ἐργάτη τῆς ὑπακοῆς Γέρο-Θωμά:

-Γέρο - Θωμά, πῆγαινε, σέ παρακαλῶ, κάτω στό ὀστεοφυλάκειο νά εἰπῆς στά ὀστά ἐκεῖ τῶν Πατέρων τό “Χριστός Ἀνέστη”.

Ο Γέρο - Θωμάς πρόθυμος, χωρίς νά σκεφτῆ καθόλου πού θά πάη, εἶπε:

- Νάναι εὐλογημένο, Γέροντα.

Αμέσως ξεκίνησε καί πῆγε στά ὀστά καί εἶπε μεγαλοφώνως:

- Ὁ Ἠγούμενος μ' ἔστειλε νά σᾶς εἰπῶ τό “Χριστός Ἀνέστη”, Πατέρες καί Ἀδελφοί.

ΤΑ ΑΓΙΑ ΛΕΙΨΑΝΑ ΕΧΟΥΝ ΤΗΝ ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο σεβαστός ἀγιοπαυλίτης Προηγούμενος Παπα - Ἀνδρέας διηγεῖται ὅτι, ὅταν γιά ἡσυχία καί περισσότερη πνευματική περισυλλογή, ἔμεινε στήν ἔρημο τοῦ Ἁγιοβασίλη, καί ἔμαθε ὅτι ὁ Γέρο - Ἱερόθεος, ἀπό τήν σπηλιά τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου στά Καυσοκαλύβια, ἦταν βαρειά ἄρρωστος, πῆγε στό Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Παύλου καί πήρε μέρος ἀπό τά Ἅγια Λείψανα καί τά “Τίμια Δῶρα” καί τά μετάφερε στό Καυσοκαλύβια.

Σάν ἔφτασε ἐκεῖ, ὁ Γέρο - Ἱερόθεος, ἀπό τό βάρος τῆς ἀρρώστιας του δέν μπορούσε νά ἀνοίξη τά μάτια του καί τρομερά πονοῦσε σ' ὅλο του τό σῶμα.

Μόλις προσκύνησε τά Ἅγια Λείψανα καί τόν σταύρωσε ὁ Παπα - Ἀνδρέας μέ τά “Τίμια Δῶρα”, ἀνοίξε ἀμέσως τά μάτια του, ζήτησε νά φάη, ἔπαυσαν οἱ τρομεροί πόνοι πού εἶχε καί ἐγινε ἐντελῶς καλά. Σηκώθηκε ἀπό τό κρεβάτι κι ἄρχισε νά δοξάζη τόν Θεό καί θερμά νά εὐχαριστῆ καί τόν φίλο του Παπα - Ἀνδρέα, πού εἶχε τήν καλωσύνη καί τήν φώτσι, νά μεταφέρῃ τήν Χάρι καί τήν δωρεά τῶν Ἁγίων Λειψάνων.

Αμέσως ὅλα τά ὀστά ἔτριξαν, χόρεψαν κι ἀναπήδησαν, μιά νεκροκεφαλή μάλιστα σηκώθηκε ἕνα μέτρο ψηλά κι ἀπάντησε στό χαιρετισμό τοῦ Γέροντα καί εἶπε:

- Ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος. Καί ἀμέσως ἐγινε καί πάλι νεκρική σιγή στά ὀστά.

Ο Γέρο - Θωμάς γύρισε καί σέ

ἐρώτησι τοῦ Ἠγούμενου, τοῦ εἶπε ὅσα εἶδε καί ἄκουσε. Ἐφρίξαν ὅλοι οἱ Πατέρες πού τά ἄκουσαν καί ὅλοι μ' ἕνα στόμα δόξασαν τόν Θεό, πού ἡ Πίστι μας εἶναι ζωντανή, ἀληθινή καί παναγία.

Αθωνική

πολιτεία

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Κωνσταντίνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀργυρώ Παχῆ

Ἀδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 3000 δρχ.

